

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:40 | 5:27 | 5:35 | 5:20

הדלקת נרות

6:34 | 6:31 | 6:33 | 6:31

מוצאי שבת

7:11 | 7:08 | 7:08 | 7:11

רבינו תם

משכיל לדוד

הדרך לתיקון הנפש הבהמית

והם חשבו שזה טוב, וגם אברהם אבינו ניסה ועבד עבודה זרה, שהרי כשהיה קטן הוא חיפש מי ברא את העולם, וכשראה שזה רע, סר מהרע ועבד את הקב"ה. ואכן זוהי באמת כל עבודת האדם, לתקן את הנפש הבהמית ולקשר אותה לנפש העליונה, ולכן רואים אצל הצדיקים שהגוף שלהם קדוש, ואין בהם דברים גופניים כגון זיעה, ריח רע וכו', וכל זאת כיון שגופם קשור לנפש העליונה.

בגוף האדם יש רמ"ח איברים ושס"ה גידים, כנגד מצוות עשה ולא תעשה, ולכאורה הרי גם לגויים יש אותם איברים, ועליהם אמרו חז"ל "תורה בגויים אל תאמין". התשובה לכך היא, שהקב"ה ברא את אדם הראשון שלם, ואם לא היה חוטא, לא היו גויים ויהודים אלא הכל היה טוב אמיתי, ומחמת החטא נוצרו הגויים.

עוד נראה לומר, שכיון שהגוי ערל אין לו רמ"ח אברים ושס"ה גידים, אך היהודי שעושה ברית על ידי המילה הוא שלם, כמו שנאמר אצל אברהם, "התהלך לפני והיה תמים" (בראשית יז, א). דהיינו שבלי המילה הוא אינו מושלם, ולכן זאת המצווה הראשונה שניתנה לאברהם אבינו ע"ה ולורעו אחריו כדי שיהיה הבדל בינינו לבין הגויים. כל התורה קשורה לערלה, וכיון שמלים את האדם בגיל קטן יש לו את הכוח ואת הכלים לגדול בתורה ובקדושה. מה שאין כן גוי שנולד ערל ומת ערל. וכשהאדם מקבל את הכוחות ואת האפשרויות על ידי המילה, הכל תלוי בו, שאם יעמול וישתדל תהיה לו סייעתא דשמיא ויצליח.

עניין זה רמוז בדברי רש"י (שם), שבתחילה נקרא שמו אברם, ואחר כך נקרא אברהם, שהוא בגימטריא רמ"ח אברים, והאות ה' היא בזכות המילה שהיא השלימה אותו. ואצל יצחק רואים שלא הוסיפו או החליפו לו את השם, מה שאין כן אצל אברהם ויעקב. השם 'אברם' זהו השם שתרח קרא לו, ולכך הוסיף לו הקב"ה את האות ה', שאז שמו הוא מלשון אב המון גויים, שאומנם היה קרוי אב - רם, מלשון התרוממות, אך לא היה אב המון גויים, ואת זה הוסיף לו הקב"ה.

הקב"ה ברא את העולם בשמו, שנאמר "כי ב"ה ה' צור עולמים" (ישעיה כו, ד), העולם הבא נברא באות י', ועולם הזה באות ה' (מדרש תהילים סב). בעולם הזה יש המון גויים והרבה אומות, ולכך הוסיף לו הקב"ה אות ה', לומר שהעולם נברא רק בזכות אברהם, וכמו שכתוב (בראשית ב, ד) "בהבראם", ודרשו חז"ל שה"א בראם, כלומר באות ה'. ועוד, שתיבת 'בהבראם' היא מלשון 'אברהם', שהעולם נברא בזכותו. ואברהם זכה לכך בזכות מדת החסד שהייתה בו, וגם זה רמוז בשמו שאברם זה שם פרטי, אך שם אברהם זה שם כללי שהכל תלויים בו, וזכה שכל היהודים קרויים "בני אברהם" וכל זאת בזכות החסד. וזה מה שכתוב "ויטע אשלי" (בראשית כא, לג), שנטע את המידות האלה לדורות, שכלל ישראל ילמדו מזה דרך לעבוד את הקב"ה בצורה הנכונה והראויה.

"קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המוריה והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אמר אליך" (בראשית כב, ב)

בניסיון העקידה שהיה הניסיון האחרון שהתנסה אברהם, והניסיון הקשה מכולם, רואים את גודל אהבת אברהם לקב"ה, שאהב את ה' לא רק בעבודה ובתפילה אלא גם כשזה נגע לחייו הפרטיים ואף במחיר של עקדת בנו. וכמו שכתוב "לא המדרש העיקר אלא המעשה" (אבות א, יז), כי יש אנשים שלומדים הרבה, אך כשזה מגיע לידי מעשה לא מקיימים את אשר למדו, מי שאינו מגיע לידי מעשה סימן הוא שאינו מעריך נכונה את הלימוד, כי הלימוד הינו עמל וכשעושה מעשה הוא נהנה מכך, ומחשיב את הלימוד ויבוא מתוך כך ללמוד עוד.

משל לאדם שעובד ומרוויח כסף בעבודתו, כיון שתכלית הכסף הוא כדי ליהנות ממנו, אם כן כשנהנה מהכסף זה יגרום לו לעבוד יותר, כדי שיוכל ליהנות יותר, אך כשיש אדם שיש לו כסף ואינו משתמש בו, מה תועלת יש לו בכסף, כי אין משמעות לכסף כשלא משתמשים בו, וגם אין לו את הדחיפה לעבוד עוד כיון שכל תכלית בעבודתו. והוא הדין בלימוד התורה, שכאשר לומדים על מנת לעשות, למשל בלימוד הלכות שבת, כשהאדם רואה שעל ידי הלימוד הוא נמנע מלעבור איסורים, זה נותן לו את החשק להמשיך וללמוד.

הקדוש רבי חיים ויטאל זיע"א אומר שיש באדם ב' נשמות, יש את הנפש השפלה, שהיא הנפש הבהמית החומרית. ויש את הנפש העליונה שזו הנשמה. עבודת האדם היא לקשר ביניהם ולהפוך את הנפש השפלה לנפש עליונה. והדרך לכך היא כמו שכתב דוד המלך בתהילים (לד, טו) "סור מרע ועשה טוב", "סור מרע" מתייחס לחלק הבהמי, ו"עשה טוב" נאמר כלפי הנפש העליונה. ודוד המלך כתב בלשון של ועשה "טוב", ובטוב יש שתי משמעויות, יש גם את המשמעות של הטוב, וגם שזה ההפך מרע. הטוב בעצמותו זו התורה כמו שכתוב "כי לקח טוב נתתי לכם תורתא אל תעזובו" (משלי ד, ב), שעל ידי התורה שנקראת טוב אפשר לקשר בין הנפש הבהמית לנפש העליונה.

אמרו חז"ל "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין" (קידושין ל, ב), התורה נקראת בלשון תבלין, התבלין אינו עיקר המאכל, אלא רק נותן לו טעם לשבח. כך גם התורה אינה מבטלת את היצר הרע, משום שדרכו של היצר הרע היא שלא אומר לאדם לעשות רע, אלא מראה לאדם שמה שעושה זה טוב, שרוב העולם עושה כך וטוב להם וכו', על ידי התורה אנו מבחינים בין טוב מדומה לטוב אמיתי, וניכר ההבדל גדול בין הטוב של הגויים לטוב של ישראל, אצל הגויים שאין להם תורה כמו שאמרו חז"ל "תורה בגויים אל תאמין" (איכ"ר ב, יג), האדם יכול לחשוב שכל מעשיו הם טוב, אך כשלומד תורה נוכח לדעת שמה שהוא חשב לטוב אינו טוב כלל, ועל ידי לימוד התורה יגיע ל"ועשה טוב" האמיתי.

אברהם אבינו ראה שבאי העולם עובדים עבודה זרה,

הילולא דצדיקא

ח. רבי רפאל ברוך טולידאנו

יט. רבי ישועה עטיה

כ. רבי מרדכי שרעבי

כא. רבי אריה בינה ראש ישיבת 'נתיב מאיר'

כב. רבי יששכר דוב רוקח האדמו"ר מבעלז

כג. רבי רפאל אלקובי, ממקנס

כד. רבי אברהם אזולאי מח"ס 'חסד לאברהם'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

אבא שבשמים יודע היטב מה חסר לי

"היפלא מה דבר" (בראשית יח, יד)

הסבא מנובהרדוק היה יוצא להתבודדות ולחשבון נפש, ביער סמוך ליישיבת נובהרדוק. באחד הימים גילה בקתה עזובה, שבנוה חוטבי עצים לתקופה בה חטבו עצים באותו אזור. שמח הסבא על המציאה שנתגלתה לו, ומני אז השתמש בה רבות, הביא לשם ספרי מוסר, ולא פעם גם התפלל בה, התייחד בה וערך את חשבון נפשו באין מפריע.

לילה אחד הדליק את נרו, וישב ולמד בבקתה זו ברגש ובהתעלות, מתוך השתפכות הנפש ודבקות בבורא. שעה חלפה ולאחריה עוד אחת ועוד אחת, והסבא לא שת לבו לזמן החולף. יושב ולומד בהתמדה. ונר, כדרכו של נר, כילה את חלבו - וכבה.

ישב הסבא ודמם. אף לא ביקש ולא התפלל. מה לו להתפלל? הן הקדוש ברוך הוא רואה אותו, ויודע שרוצה ללמוד, ומה לו לבקש? אבא ייתן לו מה שהוא נזקק לו, הוא צריך רק לחכות בסבלנות.

לפתע נפתחה דלת הבקתה. דמות אדם נראתה בפתח, ובידו נר דולק. הניח הזר את הנר בפמטו הריק, ויצא אל הרוח, הקור והחשכה. הסבא לא הרהר מי היה האיש. ואם היה אליהו הנביא? או שמא מלאך? או אולי שליח בשר ודם ששלח הקדוש ברוך הוא? אז מה?! מה לו ומי לו מי הייתה אותה דמות פלאית? העיקר - אביו שבשמים שלחו, והוא הדואג לכל מחסורו, כעת יש לו אור, ויוכל להמשיך וללמוד עד הבוקר.

אתא בוקר, הסבא כיבה את הנר, ולקחו עמו לשייבה.

העמידו במקומו למזכרת, סיפר לתלמידיו את הסיפור וקרא לנר בשם "נר הביטחון". התפעמו תלמידי הישיבה והתרגשו מן הסיפור. מן הביטחון השלו, השקט, היצוק, של רבם. ברור היה לו, כי אם הוא זקוק לאור, ישלח לו הקדוש ברוך הוא את האור, בצורה זו או אחרת. ולא זאת בלבד, אלא שאם לא נשלח אליו השליח - סימן שאינו זקוק לאותו דבר...

כחלוף השנים, פרצה שריפה בעיר. הבתים, עשויי העץ, בערו באש המכלה באין מפריע. ומאמצייהם של האנשים לכבותה היו כלעג לרש.

מהרו בני הישיבה להוציא את ספרי הקודש מן הישיבה, בטרם יהיו למאכולת אש. ספרי התורה, התפילין והספרים הוצאו, וראו זה פלא, תפילתם של בני הישיבה נענתה, והאש דעכה. בניין הישיבה נותר שלם על תלו - אך מחמת החום העז הותך נר הביטחון, ואיננו.

הבחורים הצטערו עד מאוד על אובדנו של נר הביטחון, וכאבו את העובדה שלא חשבו לחלץ אותו כמו שחולצו יתר ספרי הקודש. רב היה הצער וגדולה האכזבה - אבל היה אחד שלא הצטער כלל. היה זה הסבא מנובהרדוק בעצמו. "כל עוד היה לנו נר הביטחון", אמר לתלמידיו, "אות

היא שנזקקנו לו. כשאיננו - סימן

שאיננו זקוקים לו עוד".

זהו כוחו של ביטחון. לדעת מתי צריך את הנר, ומתי לא...

מחשבה טהורה של יהודי

בעת שהותי בעיר טולוז שבצרפת ניגש אליי ד"ר אסרף ה"ו, שהוא קרדיולוג (רופא לב) בכיר אשר שמו הולך לפניו כרופא גדול בתחומו.

בפגישתנו סיפר שלמרות שהוא רחוק מקיום תורה ומצוות, כשנודע לו על תאונת הדרכים שבה נפצע בנו באורח קשה, חלפה במוחו מחשבה של אמונה בה'. שכידוע, גם יהודי הרחוק מאלוקיו - בשעת צרה הוא מחפש את ישועת ה'. אולם לדאבון לבו בשל ריחוקו מריבונו של עולם - הוא לא ידע כלל כיצד להתפלל אליו וכיצד לבקש ישועה.

לפתע נזכר ד"ר אסרף בסיפורי הניסים ששמע בעבר על הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, וחשב לעצמו: 'אם אמיתיים ונכונים סיפורי המופתים על הצדיק - בבקשה שיוכיח לי את זה ויעשה גם לי נס'.

רגעים ספורים חלפו, והנה הודיעו לאב שבנו שב להכרתו ופקח את עיניו!

כך סיפר לי ד"ר אסרף בעצמו.

יש ללמוד מכך עד כמה גדול כוחה של מחשבה טהורה של יהודי, שבשבילה הקב"ה שינה מדרך הטבע ועשה את רצונו.

הכתובת הנכונה

באחת השנים באה לפניי אישה וקראה: "בזכות הרב נולדו לי שני בנים".

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ואשה אחת מנשי בני הנביאים"

(מלכים ב, ד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על ברכתו של אלישע הנביא לשונמית על הולדת בנה, וקיום ההבטחה שנוולד לה בן במועד שדיבר אליה. כפי שבישרו המלאכים לאברהם בפרשתנו, שכעת חיה יולד לו בן.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

ממילא נתודע לו

גם כשאינו אומר לו בפירוש את שם האיש שהוא שריגל עליו, רק מספר לו אתם, ועל ידי סיפורו ממילא נתודע לו אחר כך שם האיש ההוא, או עצם הענין שדברו עליו, או שנעשה לו, גם כן אסור לספר זאת.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להביט על האור שמקיף את המצוות

"וירא את המקום מרחוק" (בראשית כב, ד)

"וירא" - מלשון אור, כלומר, ראה אור במצות העקידה שנראית רחוקה ולא הגיונית, ואף על פי כן חזה בזה אור. וזאת שאל את יצחק, האם גם הוא רואה למרחוק, כלומר, האם גם מצוה שאין בה הגיון ושכל לקיימה, תסכים לקיים אותה. והשיב לו הן, שאפילו שהמצווה כרוכה בקשיים, כמו ענן המכסה את העין מלראות, הוא יקיים אותה.

אבל כששאל אברהם את אליעזר וישמעאל, האם גם הם מרגישים כך, השיבו לו הם בשלילה. ולא רצה סתם לבחון אותם, האם זכו לראות את הענן, אלא רצה לבדוק את דרגת רצונם לקיים מצוות, לראות אם הם ראויים להצטרף למצוות העקידה. אליעזר וישמעאל התכוונו לומר, שכאשר אינם מבינים את מהות המצוה, הרי שהם יקיימו אותה בדוחק, אבל בשמחה יהיה קשה להם לקיימה, כיון שהיא רחוקה מידיעתם. לכן אמר להם אברהם "שבו לכם פה עם החמור" שזה דרגתכם בעבודת ה', ואדרבה, תעשו חשבון נפש ותנסו לקנות את הדרגה של "מרחוק". על אף שגם אליעזר וגם ישמעאל היו צדיקים, לא היו בדרגה של ראייה לקיים מצוה "מרחוק".

ויש לזה רמז במה שאומרים בקדושת כתר "איה מקום כבודו להעריצו", והיינו, היכן המקום הרחוק ביותר שאתה מסכים להעריץ את ה' בו, האם למרחוק כאברהם, או רק מצוות קרובות והגיוניות.

וראינו אצל מרן הרב שך זצוק"ל, היאך ניווט את חייו תוך הסתכלות למרחוק. שאת כל הדור הוביל במבט של ראייה רחוקה, והיום העולם שומם. ובכנס באולם יד אליהו בימי הבחירות, שכל יושבי הארץ היו מתוחים מה יורה להצביע, אם לימין אם לשמאל, לא דיבר כלום ורק בכה. וברי לי שבכה על שהתורה שהגיעה לשפל כזה, שצריכה להתחבר לסיעה חילונית. והרי "התורה חיינו" ובשבילה נברא העולם, ורק על ידה צריך להדריך את העולם.

וכמו כן שמעתי שבערוב ימיו, כשנפל מרן הרב שך למשכב, וכבר לא יכול היה לשתות, ולאכול ונתנו לו לשתות דרך צינור בגופו, התחיל לבכות ואמר - שכואב לו כשהוא שותה ואינו יכול לברך, שבשביל לברך צריך הנאת גרון.

ורבו הסיפורים כיצד חילק מיני מתיקה לילדים, וטרח לדבר איתם ולספר להם סיפורים. וזה ממש דבר רחוק לגדול הדור לעשות, ומי יאמין לדבר כזה. אלא שהוא הביט למרחוק, אולי ביום מן הימים יצא הילד לתרבות רעה חס ושלום ומה שיקרב אותו חזרה, זה הזיכרון מהסוכרייה שקיבל ממרן הרב שך זצ"ל, ומהקרבה שקירב אותו.

פעם באו לפני שני עשירים שרצו להקים מוסד בכסף רב עד מאוד וביקשו ברכה. והיה זה ביום ההילולא של מרן הרב שך זצ"ל. בדרך כלל אני מברך מיד, אלא שהפעם יצאתי מגדרי משום מה, ושאלתי אותם - האם המוסד יהיה על דרך ישראל סבא, או חלילה ילמדו שם את ילדי ישראל לימודי חול ומדע. ולמשמע שאלתי האנשים התביישו ויצאו. וברור אצלי שמה שגרם לי לשאול אותם את השאלה הזו, הוא מכוח זכותו של מרן הרב שך זצ"ל, שעל כל דבר הסתכל למרחוק, ושקל טוב כל פרט ופרט לפני שהיה משיב.

פניני הפרשה

להבין לצרכי הנזקק

"וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם" (בראשית יח, ב) לכפל המילה "וירא" בפסוק זה, נדרשו פרשני התורה וביארו זאת בכמה אופנים. ברובד מוסרי דרש זאת מרן הגאון רבי אליעזר מנחם מן שך זצ"ל, שעיקר החיסרון באי עשיית מעשה חסד הוא באי ראיית אותו אדם שהוא זקוק לחסד.

וכן אמרו חז"ל: "כל המעלים עיניו מן הצדקה", והיינו שאינו נותן צדקה משום שאינו רואה את העני, ולכן אינו חש בתביעה לעזור לו.

ולכן, מצינת התורה שאצל אברהם אבינו היתה מפותחת בשלימות ראיית אותם אנשים הזקוקים לחסד, ומכח ראייתו זאת באה לידי שלימות גם הנהגת החסד המיוחדת כל כך שלו.

כאן מסיימים הספרדים

"היפלא מה דבר" (בראשית יח, יד)

הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל נהג ללמוד עם אשתו הרבנית בליל שבת את ההפטרות של מחר.

באחת מן השנים בפרשת וירא כאשר הגיעו לפסוק "ויאמר מדוע את הולכת אליו היום לא חודש ולא שבת ותאמר שלום", תמה ר' אריה ושאל:

איני מבין את אחינו הספרדים, כיצד הם מפסיקים כאן, באמצע המתח, כאשר אין יודעים עדיין מה יקרה עם הילד? הרי זה ממש באמצע הענין ומדוע אינם ממשיכים בכדי לשמוע את הסוף הטוב ואת מה שנראה כעיקר, המופת הגדול של אלישע הנביא?

נענתה זוגתו הצדקנית ואמרה: זאת משום שהספרדים הנם בעלי אמונה פשוטה ומבינים כי אם הלכה האשה לנביא, זה כבר סוף טוב, בודאי שהנביא יעזור לה.

אבל האשכנזים ספקנים המה ורוצים לראות את הנם בעיניים, אין להם את האמונה הפשוטה שיש לספרדים...

חיך רבי אריה, ולמחרת בדרשתו הזכיר את הסבר זה ואף ציין זאת לשבח...

דרכים לזיכוי הרבים

"כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו אחריו" (בראשית יח, יט)

מצאנו שלאחר נסיון העקידה אמר המלאך לאברהם אבינו בשם ה': "עתה ידעת כי ירא א-להים אתה", לאחר שעמד בעשרה נסיונות בשלמות.

ואם כן, צריך אם, מדוע כתוב כאן שחיבת הקב"ה לאברהם היא משום שמצווה את בניו אחריו, הרי בעבודתו האישית הוא כבר הגיע לפיסגת השלימות?

הסביר הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל, בשם רבו הגה"צ רבי לייב חסמן זצ"ל מנהל רוחני ישיבת חברון; שאדם שמקיים מצוות, הוא אמנם עושה את רצון השי"ת בשלמות, אולם כשהוא מזכה את הרבים הרי הוא מגיע לדרגה גבוהה מזו, שגורם במעשיו את קיום העולם בכך שמזכה עוד אנשים ובה נעשה כביכול שותף של הקב"ה במעשה בראשית, לכן חיבת אברהם היתה דוקא כשהגיע למצב שמדריך את בניו ללכת בדרכי ה'.

מוסיף הגאון רבי מיכל יהודה:

"עלינו להתבונן בזה, כמה גדול ועצום הוא עניין זיכוי הרבים. טעות לסבור שבשביל זיכוי הרבים צריך לצאת מחוץ לכתלי בית המדרש, שכן שייך לזכות הרבים בישיבה על ידי שמקדים לבוא לתפילה, מקדים לבוא לסדר ולומד בקול ובעימות ובמרץ וממנו רואים ולומדים אחרים, כמה זיכוי הרבים יש בזה. או לדוגמא, כשאחד שואל את השני בלימוד וחבירו עונה לו בקירוב ובסבר פנים יפות, הרי הוא מזכה הרבים.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

שהוא משבטו וממשפחתו ושכנו ולקרב אותו ולהלוות לו, אבל אם הוא לא עשה כן אלא הלך ונדבק במי שאינו ראוי לו, עליו נאמר (מלאכי ב) "הלוא אב אחד לכלנו הלוא אל אחד בראנו מדוע נבגד איש באחיו לחלל ברית אבותינו בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר".

לפיכך לא נשתייר מהם כלום, לפי שהניחו את זרע ישראל שבחר הקב"ה בהם מתוך שבעים לשונות והלכו ונדבקו בעכו"ם שאינם ראויים להם, לכך נאמר אחריו (שם) "יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער ועונה מאהלי יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות", שלא יהיה לו ער בחכמים ולא עונה בתלמידים ולא שואל הלכות כענין בבהמ"ד ולא משיב הלכה בתלמידים ולא כהן שמגיש מנחה לה'.

ומנין שהנושא אשה לשם שמים שהיוין לו בנים שהם מושיעין את ישראל בעת צרה ומרביין תורה ומצוות בישראל, צא ולמד מעמרם שנשא אשה לשם שמים ויצאו ממנו משה ואהרן שהיו מושיעין את ישראל והיו מרבים תורה ומצוות בישראל. צא ולמד מן בועז בן שלמון שנשא אשה לשם שמים ויצא ממנו דוד ושלמה בנו, שהיו מושיעין את ישראל והיו מרביין תורה ומצוות בישראל.

ועליהם ועל כיצא בהם ועל הדומין להם ועל העושה כמעשיהו, הכתוב אומר (ישעיה ס"ו) "כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאם ה' כן יעמד זרעכם ושמכם".

ומתוך שמרננים בו הבריות הוא הולך ונושא אשה אחרת, שכן נאמר אח"כ "כי תהיין לאיש שתי נשים", ונאמר אח"כ "כי יהיה לאיש בן סורר ומורה".

ומנין להנושא אשה לשם ממון סופו שמצריכין אותו לאחרים, שכן מצינו בבני עלי הכהן שנשא נשים שלא כראוי להן לסוף הוצרכו לאחרים, שנאמר (שמואל א, ב) "ויבא איש הא-להים אל עלי וגו' והיה כל הנותר בביתך יבא להשתחות לו לאגורת כסף וככר לחם ואמר ספחני נא אל אחת הכהונות לאכול פת לחם".

ומנין להנושא אשה לשם גדולה סוף שמעמיד עליו מאותה משפחה וממעטין את זרעו אחריו שלא ירש זה העולם, שכן מצינו ביהושפט מלך יהודה שהלך ונתחתן עם מלך ישראל משום שראה שהיה לו שבעים בנים, שנאמר (מלכים א, כב) "וישלם יהושפט עם מלך ישראל". ומנין שעמד מאותה המשפחה והיה ממעט זרעו אחריו, שנאמר (מלכים ב, יא) "ועתליה אם אחזיהו ראתה כי מת בנה ותקם ותאבד את כל זרע הממלכה ותקח יהושבע בת המלך יורם אחות אחזיהו את יואש בן אחזיהו ותגנב אותו וגו' ולא הומת ויהיה אתה בית ה' מתחבא שש שנים" וגו', ואלמלא הברית שכרת הקב"ה עם דוד אזי נהרג יואש גם כן ונתבטלה מלכות בית דוד לגמרי.

משל לשני בני אדם שהם משבט אחד ומשכונה אחת וממשפחה אחת, אחד עני ואחד עשיר, והיה ראוי ויפה לו לאותו עשיר שישא הוא או יתן לבנו את בת העני

"מפי עליון לא תצא הרעות והטוב" (איכה ג), וכי אפשר לומר כן והלא מדות טובות יוצאות מלפניו, אלא אמור כך הטובה אינה יוצאה לעושי רעה והרעה אינה יוצאה לעושי טובה, אלא טובה כלפי טובה ורעה כלפי רעה.

ומנין לך, תדע לך שכן הוא, כי ארבע מדות הן בדרך ארץ; יש שנושאין אשה לשם זנות ויש שנושאין אשה לשם גדולה ויש שנושאין אשה לשם ממון ויש שנושאין אשה לשם שמים, והנושא אשה לשם זנות סופו לצאת ממנו בן סורר ומורה, והנושא אשה לשם שמים סופו היוין לו בנים שהם מושיעין את ישראל בעת צרה והן מרביין תורה ומצוות בישראל, והנושא אשה לשם ממון סופו שמצריכין אותו לאחרים, הנושא אשה לשם גדולה סוף שמעמיד עליו מאותה המשפחה שממעט זרעו אחריו.

ומנין להנושא אשה לשם זנות שמוציאין ממנו בן סורר ומורה, שנאמר (דברים כ"א) "וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה", סוף שמרננים בו הבריות

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א, עבר בשלב מסוים בחייו לגור בעיר קזבלנקה, בלחץ הקהילה היהודית שביקשוהו כי יישב בקרבם ויחזק אותם.

כשהגיע יום ההילולא של סבו מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, הסתבר כי אין בנמצא עראק לכבד בו את האורחים שהגיעו לסעודה, אחד מהאורחים התנדב לנסוע לעיר ספי ולרכוש שם כמה בקבוקים. אלא שהימים היו ימי מלחמה, ובנוסף למחסור שהורגש במוצרים מסוימים, נאסר על פי החוק לייצר או לרכוש משקאות חריפים.

כ"ק רבי חיים זיע"א הדרך את האיש למי עליו לפנות בהגיעו לספי, ולומר לו כי הרב פינטו שלח אותו. האיש אכן נסע לספי, ולמרות המרחק הגדול עשה את הדרך בשלום וחזר לקזבלנקה.

ההילולא נערכה ברוב פאר, וכל הנאספים התכבדו במשקה חריף. אך מעשה שטן הצליח, שכן אחד מהשכנים שידע מהנעשה, הלשין בפני השלטונות כי היהודים חוגגים עם המשקה האסור. מיד הגיעה למקום פלוגת שוטרים וזו החלה לחפש את העראק בקרב החוגגים.

"מה אתם מחפשים בדיוק?" פנה כ"ק רבי חיים זיע"א לשוטרים ושאל אותם.

לאחר שענו לו, אמר להם: "בבקשה, חפשו. אבל דעו לכם, כי עראק לא תמצאו כאן. יש איתנו מים, ורק מים".

כעבור זמן מה השוטרים מצאו את הבקבוקים, וכבר חשבו כי עלו כאן על עבירה חמורה. אך אז ביקש מהם רבי חיים פינטו זיע"א שיפתחו את הבקבוקים ויווכחו לדעת כי אכן מדובר במים ולא בעראק, וכך הוה.

השוטרים פתחו את הבקבוקים, הריחו וטעמו מהם, והודו כי אכן מצאו רק מים. משראו השוטרים כי מדובר במים ולא בעראק, הסתלקו מהמקום בבושת פנים, ואף מיהרו להעניש את הגוי השכן שמסר להם מידע כוזב.

הנוכחים שנשארו במקום, המשיכו את ההילולא, והשתוממו מאד לנוכח הנס הגדול שאירע להם. כאשר ביקשו הנאספים לטעום מהעראק, פנו אל הרב ואמרו לו, כי ההילולא לא תהא שלימה באם ישתו מים ולא עראק.

או אז אמר להם רבי חיים זיע"א: היהודי שהלך לספי, לא הביא מים אלא עראק, טעמו וראו.

אחד מהמסובים בהילולת הצדיק, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שאכן הנוכחים שתו מהמשקה פעם שנית, וראה זה פלא: המשקה חזר והפך לעראק...